

การวิเคราะห์แนวคุณทรัพย์ค่าสกัดกรด

เจ้าฟ้าธรรมธิเบก พระองค์ได้ภูมิใจอย่างว่า เป็นกิจ เอกอัตลักษณ์ที่สำคัญที่สุดของไทย โดยจะเห็นได้จาก พระนิพนธ์ของพระองค์ทุกเรื่อง ทุกตอน มีลักษณะเด่นในด้านการเลือกใช้คำ สำเนาที่ให้ความหมายลึกซึ้ง และเกิดความพยายามที่จะน้อมนำ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกถึงความลงตัวและความไพเราะ ดังในลักษณะการสกัดกรด ก้าวว่าเป็น "คุณ" มีองค์ประกอบของวรรณคิริปัจจุบัน ตัววิเคราะห์ความหมายของคำตามทฤษฎี ของการวิเคราะห์วรรณคิริของ ไอ. เอ. วิชารุด ที่จะเห็นว่าคำทุกคำ จะให้ทั้งภาษา และ สี เสียง และความรู้สึกตัว ล้วนเป็น ประพันธ์ ตลอดจนความเกราท์และมนต์ และตัววิเคราะห์ความงาม ของเสียง คำ ความหมาย ความแฝงภาษาค่าสกัดกรด ที่จะชี้ให้เห็นว่าในโครงสร้างนิมิตนายิงขัน ชัดเจนที่สุด ฉะนั้นในการวิเคราะห์นิพนธ์เจ้าฟ้าธรรมธิเบกนี้ ที่จะใช้หลักและทฤษฎีที่ได้กล่าวมานี้ ชี้ก้าวไว้ในมหิดล 2 ตามลำดับ

วิเคราะห์แนวคุณทรัพย์ค่าสกัดกรด

1. การเลือกสรรคำใช้ ที่มีความเป็นจุดเด่นในพระนิพนธ์ของเจ้าฟ้าธรรมธิเบก เพราะ พระองค์สามารถเลือกใช้คำได้เหมาะสมและไพเราะ เช่น

1.1 ใช้คำสูงส่ง มีสีงา หรือเรียกว่า "โอลิครูลา" ที่เป็นความงามอย่างกวางช้าง สูงส่ง สมฐานะ / ท้าอย่างเง็น

ทรงเสด็จประเวศค้า	ชาดดับ
ทรงรักภิมานธัย	กงแก้ว
	(กาฬยเหเร่อ)

ในบทที่ ๔ เจ้าฟ้าธรรมธิเบก ใช้คำได้เหมาะสมกับบุคลา ซึ่งเป็นคำสูงส่งมีสีงา ท่าทางงาม ที่เรียกว่า คำภาษาท้าว ใช้กับสูงศักดิ์ โดยเฉพาะคำว่า "ปาง" มักใช้กับราชทูตเจ้าหรือผู้ท้าว เกราท์และบุคลา ยกย่อง ฉะนั้นคำนี้ ๆ ท้าอย่างเง็น ๆ ท้าอย่างเง็น ๆ เช่น เส็จ ประเวศ ทรง รักภิมาน ล้วนเป็นคำที่สกัดกรด ท้าให้กับคำว่า "ปาง" ได้เป็นอย่างดีและเหมาะสมกับคุณค่าและมาตรฐานคุณค่าสกัดกรด

สูบรวมดำเนรงฤทธิ์	ให้มีคุณค่าและประโยชน์
รอนดงทรงมั่นคง	จรดสูบองค์วารก

คำว่า ศูนย์ฯ พยายลิ่ง พญาครุฑ ซึ่งมีฤทธิ์มากเทราจะเป็นผู้ชี้ให้เห็นอกรุหังหลายเจ้าฟ้าธรรมดีเบร์ก้านารถนำคำนาใช้ไกด์เนาะกับลักษณะและฐานะของตัวละคร ยิ่งมีคำเลิร์นคัทก์ให้คลงสงา เช่น สำแดง ฤทธิ์ อัมพร บัญชร ยิ่งทำให้มองเห็นอำนาจและศักดิ์ศรีของพญาครุฑ์เกินคาดขึ้น

เจ้าฟ้าธรรมนูญเบศเชอ

๑๖๙

๑๖๗

ทางรักผ้าสัมภองค์

ຄົມພາບ

ព័ត៌ម្រន្យរាយក្រណា

ເພົ່າພວອນແບບຮັບ

(រាយអ៊ូគុងនីរាងទារវិក្សណ៍)

ในที่นี้เจ้าท่านริบเป็นคำสูงส่งจากอุเทนท์ ถึงคำว่า เจ้าท่านพิงค์ ไชยเชฐ
สุริยวงศ์ เดิมหล่อ อภิชาติ และเพจามีคำธรรมความอย่าง โภษเฉพาะในมาศตุลยา
"คัมคั่งนั่งเริงหนา" เจ้าพระมหาวินัยราชน์ หังหมัดก์เป็นคำที่สวยงามในคำบางคนสูงสมศักดิ์คือ
แสดงถึงความงามในการร่วมงาน

เจ้าพ่อคนนี้ไม่ใช่เจ้า

၁၃၂

ព្រះបាយកដ្ឋានវិរាងសមាគម

၁၂

“ก้าวสู่ชีวิตใหม่”

ໃບໂລກ

ຈຳເປົ້າໂຮງກາລະນາດ

๑๙ อาบอางสืบฯ เสกฯ

(រាយអេក្រង់និងរាយការអង់គ្លេស)

บทนักเรียนกัน เจ้าหน้าที่รวมตัวเบิกบานใช้กำลังศักดิ์สูงสูรณะเมะจะใช้คำว่า "เขียน" แทนพระองค์
ใช้คำว่า "ทรง" มาช่วยเพิ่มความของคำให้สูงขึ้น นอกจากนั้นคำว่า สติ เดิม สรรเสวี ผู้อยู่ในได้
ความคืบ เป็นการช่วยให้พระนามและญาณารมณ์ของพระองค์เด่นชัดขึ้น

1.3 ໃຊ້ກຳໄລ໌ແທກສ້າງເຈົ້າ

ในการพายเรือและบทเพลงรู้ๆ แมว่าเจ้าฟ้าธรรมดิเบศร์จะไม่ได้ยกเวลาไว้ตรงๆ แต่ยังอ่าน
กิตามารถรู้ได้ว่าพระองค์พำนยาบัณฑิเวลาใด โดยเฉพาะในกาพย์เห็นเรือ จะเห็นได้ด้วยพระองค์บรรยาย
การเดินทางทั้งหมดเวลาเข้าออก เก็บรวบรวมมาแบบบวนเรื่อ เมื่อเรือออกจากท่าก็เห็นแม่น้ำพาดสายมีด
ก้มป่า และเมื่อเดกร้อนในตอนเที่ยงเรือจะเดิมฝั่งพระองค์ก็ทรงนามมีนิรันดร์ ส่วนในตอนเชมันกันนั้น
พระองค์ได้ยกเวลาไว้ถ้าเงา โดยใช้คำว่า รอนรอนสุริยะ อัลลังค์ คำแล้ว ถังกวัวบ้าง

รอนรอนสุริย์โว
เร้อยเรอยลับเมฆอง

อัศคก
คำแลว
(ภาษาเหตุ)

รอนรอนสุริย์กดอย
เร้อยเรอยเรอแสงจันทร

สายษะ
สองฟ้า
(บทเหตุราภู)

ในบทเหตุราภู กล้ายักษ์เหตุเรือ หื้อใช้คำว่า รอนรอน นอกรากนกใช้คำว่าช่วยให้เวลาได้
แนอน เช่น สุริย์กดอย สายษะ เรือแสงจันทร เป็นการบรรยายตั้งแต่พระอาทิตย์ก่อตัวทำลงเรื่อย ๆ
จนเน้นแสงจันทร์ส่องฟ้า

ส่วนในการพยานหอโกลงนิราศการโถก เท้าฟ้ารวมอิมศไก่คลาวพรมมาจัง นางทรรศเป็นเวลา
เริ่มตั้งแต่

ยำมองเข้าเจาไฟเบย
รุกไก่ในบุชา

พยอม เกยเวยหักตรา
พระสุราชาเจาเกยเตือน
(ภาษาเหตุโกลงนิราศการโถก)

หากันนี้ไปพร้อมมาบหิหารส พรมมาจังความรักฟัน จากไมงเช้า สองไมงเช้า ไปปันกำหนึ่งหมุน
สองหมุน รุ่งเช้าวันอาทิตย์ไปจวันเสาร์ แล้วเริ่มเดือนห้าไปจวเดือนสี่ของอีกปีหนึ่ง หากันนี้เริ่มฤกษ์กินหันต์
ไปเรือย ๆ ชนถึงปีชราคไปปันกรอบปีกุน

ปีญุสุกเรอกแคลว
เรียมหางวางแผนเที่
กรีสวัสดีคุณยูจังดี
หายโรคโพยโภยเจา

คลาศรี
คำเชา
สุขภาพ
สุขสำราญ
(ภาษาเหตุโกลงนิราศการโถก)

1.3 ให้คำได้หมายความเหตุการณ์ ชี้ยังกับเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับความรัก การหลักพราภ
จากนางฟ้ารักกับเป็นทุก ๆ เมื่อมหัวังก์เป็นสุธรรมเป็นธรรมคำโถก แม้ว่าเป็นสักธรรมโดยแท้ ตัวอย่างเช่น

เรื่องเรอมาเรียงเรียง
ตัวเดิบมาพัดกู้

นกนินเฉียบหังหยู
เหมือนเพ้อยนเดียวคาย
(ภาษาเนื้อร้อง)

ในเมืองเจ้าหัวธรรมชิเบศใช้คำไก่ค้ากีด้วย เผรากำให้เกิดความรู้สึกว่า เหนา อ่างว้าง
เดียวคาย เมื่อนักพัฒนาอยู่ตัวเดียว ใช้คำที่ไม่ความหมายลึกลึกลึกใจ อย่างที่เรียกว่า "ก้มตุข"
และคำทำให้เกิดรตชาติ ในภาษาชน อย่างที่เรียกว่า "โอดตุข"

นอกจากมีในเมืองแห่งนี้ เป็นบทที่ให้ความคุ้นจากภาระเมื่อความสมหวังในความรัก ซึ่งเจ้าหัวธรรมชิเบศ^๑
ใช้คำไก่เหมาชนเหตุการณ์ ถือเป็นความสุขสมหวังของพระองค์นั้นเอง เช่น ในบทกล่าวคั้นนี้

ปั้นเข็กรากชุม
กลม เกอจรา เกี้ยวกรัน
สองสุขสองสังวาส
สองสันนิหารามณ

วิริม เปรม เกย์มสันต์
ผันบ่า เย้า เกล้า กิจชุม
แสลงสุกสวางส่องสุสม
กลม เกลียชูสุสมสอง
(บทแห่งนี้)

และในบทท่องพัดพหากโนยหา กรรมราญเมื่อจากนางที่รัก พระองค์ใช้คำที่ทำให้เกิดความ
รู้สึกทุกข์เวลา อย่างน่าเห็นใจที่เดียว

โนหวนครราญในร่าง
แนนนอนคนถูก
คิดเคยเหยยนหาง
เป็นสุขทุกเวลา
อกโดย เกยสังวาส
นัม เดือนเดือนปีวาร

อกเพียงพางค้างชรา
สังชงสุขทุกเวลา
ไม่ทางสองสองเส้นหา
มากได้ในอวารณ
กรรมบำราศนคตคลาสมร
หอนเห็นแล้วแก้วตาเรียม
(บทเหลืองร่าง)

ในเมืองราชองค์เลือกใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความทุกข์เพร้า เช่น โนหวน กรรม
อกเพียงพางค้างชรา เป็นความทุกข์ที่นานที่เก็บถังซังชิวที่เดียว

กรรนไก่จากเจ้า

สำมาภภากเจียวจรา
ไก่ช้างวางแผนเรียมอรา
เรียมกร่างภูภูอ่างวัง

สายสมร
"
จากช้าง
วราภัย
ແບນໄห້ໂຍ້ຫາ

(ภาษาพื้นเมืองนิราศราโมก)

ในเหี้ยน เจ้าไก่ธรรมชิเบศใช้คำตอกษัยทำเนินให้เป็นถึงความเจ็บปวดในการผลักภารกิจทั้งแม่น้ำในเหี้ยนพระองค์ไม่ได้จากหนังไปในหนัง แต่แต่งตามประเพณีกังฟุพระองค์กล่าวไว้ในตอนสุดท้าย พระองค์บังสานาราเลือกใช้คำที่คุ้มจริง ทั้งเห็น กรรน จ่าจาก สำมาภ จากช้าง ไก่ช้าง วางแผน กร่างภูภู อ่างวัง ແບນໄห້ໂຍ້ຫາ ซึ่งล้วนเป็นคำที่ให้ความรู้สึกเกร็งโตก Gedik Arawan ทุกช่วงเวลาหากการผลักภารกิจทั้งสิ้น เป็นการเลือกใช้คำคุ้มจริง อย่างที่เรียกว่า "สุขมาดครุ"

ส่วนในภาษาพื้นเมืองนิราศราของแดง เป็นแบบทุกอย่างลวนแล้วแต่สุขสลดชื่น มีความรู้สึกว่าแฉนใส่ คเหมือนเป็นเหี้ยนเจ้าไก่ธรรมชิเบศมีความสุขอย่างเห็นๆ คงเป็นเพาะะไก่เดินทางไปกับคนที่รู้ใจขอบอกกัน ช่วงกันจนสัตว์ หมา ก หมา ไม่ ดังเห็น

ดุจເຢັມເປັນຫຼາໜ້າແລ້ວບ
ແມ່ນສຸກສຸກໃຫ້ຮັງ
ເດີນຮາຍພາຍຜັນຍັງ
ທັງໝົ່ງໝົ່ງສູ່
ທັງຮອນຮານຫາ

ລົມຫລັງ
ຈິ່ງຫຼື
ວັງຫຽງ
ຂາຍປາ
ສອງນິວໜວນແລ

(ภาษาพื้นเมืองนิราศราของแดง)

เมื่อมีความสุขย่อมจะเดินส่องทาง ๆ รอบช้างส่ายงาม หัวรัตน์ใบมุก สามารถทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างมี ชีวิตชีวาไปด้วย ช้างเช่นเดิมในเมืองช้าง ใบกโนบ เลือยເຫຼືອ ແກງເຍືອງໄປນາ เด็งໄປຕໍ່າຍ ความสุข อย่างที่เรียกว่า "สุมารີຄູ"

กะชาຍສ່າຍຄຸຫວອງ

สີນນາງນາງສືກ
ຍັນເລືອຍເພື່ອຍລົງມາ
ເຫັກໄນ້ໃຫຍ່ນອຍ

ນັງພາ
"
ຫອຫອຍ
ໂນຍໂນກ
ແກງເຍືອງໄປນາ

(ภาษาพื้นเมืองนิราศราของแดง)

2. เสียงเสนาะ គือการใช้คำที่มีเสียงหนักเบา สันຍາວ ระดับเสียงตุ่งทำ และสั่งสัมผัสกัน ให้โดยทางไฟเราจะในลักษณะที่เป็น "สิเลสคู"

คือความรื่นรมย์อันเกิดจากถ้อยคำที่ประสมประสานกันในอย่างสละสลวย ซึ่งจะปรากฏอยู่ในทุกภาษาและทุกวรรณ

2.1 สัมผัสสระ จะปรากฏทั้งสัมผัสสัมภากและสัมภัสใน เจ้าที่ธรรมชาติเบศฯ ใช้คำที่สละสลวย แพร่พราไว้ภายในสัมผัส เช่น

สมรรถใช้ในการบันดาล	แสงแวงวัลจับสากร
เริ่มเริงเคียงกรุง	ตั้งรอบห้ามมาแคนคิน

พุฒนุนนานาขาน	กตโนหอยหวานหวานชาร
แม่นุชคุตถายสมร	เห็นชาวนอนนอนพ้าย
	(ภาษาเหนือ)

ในการพยานเรื่อง จะใช้สัมผัสสระ 2 คำที่เรียกว่า คำเกียง เช่น ไชย์ไก วั้นจัน เริงเกียง ทึ่ม แล้วก็ลุนนาอก หวานชาน บุชุด วอนอ้อน เป็นตน ส่วนสัมผัสสัมภาก็จะเป็นลักษณะบังคับของบทประพันธ์อยู่แล้ว เช่น แก้ว-แวง สากร-จาร บาน-หวาน ชาร-สมร ลัมร-วอน เป็นตน

ชาวจานคำบนา	เป็นกัญชาพาพกมัน
หางกระหวัดรังรักกัน	คันเมฆามามิฟลี
	(บทเหนือกีก)

ในบทเหนือกีกเงนกันจะมีคำเดียงป่วยอยู่ เช่น ชานคำ กัญชาพา เมฆามา ไชย์คำ สัมผัสสระและให้ความหมายคือ มองเห็นภาพด้วยตาอย่างที่เรียกว่า "อักษรพื้นที่" และสามารถเข้าใจได้ ราบรื่นที่สุดที่เรียกว่า "ประสันทคู"

คิคเอยเชยามหนอง	ไม่ทางหองสองเส้นหา
เป็นสุขูกเวลา	นาหากไก่ให้อาวรณ
	(บทเหลียงกาล)

บทเนื้อสังวาสก์ໃใช้คำสัมภาษณ์อย่างที่เรียกว่า คำเกียง เช่นเดียวกัน เนื่อง เคยเชย ห้องสอง
สุขูก ໄกใน เป็นต้น

ล้วนเจ้าเจ้าเพียบ	ถกร
เกรงเจ้าเล้าของหวาน	แตงไวน
เสร็จเจาเข้ามากงาน	กรายแซ
ใบกันปักษ์ไว	ฟันสำราญ

(ภาษาพื้นเมืองนิเวศวัฒนธรรมไทย)

ภาษาพื้นเมืองนิเวศวัฒนธรรมไทย ที่ใช้สัมภาษณ์ในคำ เช้าเจ้า เจ้าเช้า เจ้าเต้า ปักตัก พนเป็นลักษณะของคำเกียง เช่นเดียวกัน

คุณธูง	งศุคสหดง
หนงสุดอย	รบปงหนนม
คงชุฟด	พรพร
หนธรูง	ดุกส
งอหนบด	งอย
หนรูงร	รบบูบู

(ภาษาพื้นเมืองนิเวศวัฒนธรรมไทย)

ในบทนี้ เป็นลักษณะเดียวกัน เกี่ยวกับ เสียงสระอุ ซึ่งถูกเป็นภาษาเรียกว่า “ภาษาบ้านเดือนตา” และ ถูกเป็นภาษา “โภลงบ้านเดือนตา” ซึ่งมีความหมายว่าเป็นภาษาที่บ้านเดือน เสียงสระใดก็เป็นยอด ให้หันร่องสำหรับการอ่าน เช่น “โอชคุณ”

สันเต้อภัยรา เป็นสันผัดที่ใช้วัตถุรากวัวเดียวกัน มักจะเป็นสันผัดใน ตัวอย่าง เช่น	ทิหายกระยะคำ
เร้อยเรօยมารองรอง	คำนึงหนา เจ้าคราตรู
สนูบชาะไกคลำ	นกินเฉียบชาหั่งหมู
เรอยเรօยมาเรียงเรียง	เหมือนพอยผัดเดียวภายใน
กัวเดียบมาพลักกู	(ภาษาเหนือ)

ในนั้นเป็นภารกิจในการไฟฟ้ามาก โดยการเล่นเสียง พยัญชนะ ให้ห้องความไฟฟ้าขึ้นใจ ให้ภาพพจน์ แสง สี และบรรยากาศในยามเย็นเด่นชัด การใช้มันต่ออักษร 2 คำ เรียกว่า คำถูก เช่นคำ เรื่องเรื่อย เรียงเรียง วนวน

สองสุขสองสังวาส	แสนสุคส่วนสูงสุ่ม
สองสนิทหวานน์	กลมเกลี่ยวชุ่มน้ำด่อง
แม้ยิ่มพรมพักตรา	สาวิกิมสุมจิตป่อง
แสนสุกสุขสมพอใจ	ในห้องแก้วแพรวพรมราบ (บทเนgar)

ในบทเนgar ใจฟ้ารวมธิเบศเล่นเสียง ด ใบเมหะรากได้ไฟฟ้าและได้รับคำ ซึ่งแสดงถึง ธรรมชาติความรู้สึกทางช้ำและหูงู เป็นการไม่รู้ไม่เข้าใจปัญญาเด็ช หั้นในคำถูก เช่น สองสุข สองสังวาส สองสันห์ แม้ยิ่ม พรมพักตรา กลมเกลี่ยว แพรวพรม เป็นทัน

นอกจากนั้นยังมีผู้ต่ออักษร 3 คำที่เรียกว่า คำเที่ยบคุ้ง เช่น สองสุขสองสังวาส แสนสุคส่วนสูง หรือคำจากเป็นสัมผัสอักษร 4 คำ ที่เรียกว่า คำเที่ยบรถ เช่น สองสุขสองสังวาส แสนสุกสุขสมพอใจ และสัมผัสอักษร 5 คำ ที่เรียกว่า คำเที่ยบรถ เช่น แสนสุคส่วนสูงสุ่ม

เรื่อยเรื่อยมารวนวน	สุริยะเจ้าสายยั้น
เรื่อร้องสองสีจันทร์	สังแสงกลานาฬิกรุง
ล้วล้วจันทร์แจ่มไฟ	เหมือนไฟกราหนานาดบง
สูงสูงรายรูปหรง	ลงสีเจ้าเท้าสีจันทร์
เอวอนช่อนองคก	โอมอนคงทรงดาวสวรรค
ห้าไหนไม่เที่ยมหัน	ชัวญ์เนกราเคนนารัก (บทเนgar)

หั้น 3 บทมีเล่นสัมผัสอักษรได้ไฟฟ้ามาก หั้นยังໃหภาพนี้ด้วยใจและสายตาม เป็นสัมผัสอักษร 2 คำ อย่างที่เรียกว่า คำถูก เช่น เรื่อยเรื่อย วนวน สองสี ส่องสี ส่องแสง ล้วล้วจันทร์แจ่ม หนานวด สูงสูง รายรูป สีเจ้า เอวอน ช่อนองคก ดาวสวรรค เป็นทัน

ในการพยัคฆ์โกลด์นิการาถารโถก ที่เล่นสัมผัสอักษร ด คำถูกในบทเนgar โดยเฉพาะจะเห็น ในการเล่นคำว่า "สอง" ในภาษาไทย และล้วนแต่ให้ความหมายทางสันทิเส้นหาในความโครงสร้างนี้

สองชั้นสองสีเหลือง	สองชั้นสีขาวสองเรียงสอง
สองชั้นสองกระบอก	สองชั้น เก้า เป้าชุมกัน
สองชั้นสีเหลือง	ศรีสิริ
สองชั้นสีเหลือง เสเมอนอน	ครุณเกต้า
สองชั้นสีเหลือง	รีบราบ
สองชั้นสีเหลือง เสเนหเนา	ແບນອນມະເຮຍ

(ພາຫຍ້ອໂຄລັງນິກາສກາຣໂສກ)

ແລະໃນພາຫຍ້ອໂຄລັງນິກາສກາຣໂສກ ກົມໄລ່ນີ້ສັນພັດອັນຈຸກຮັ້ງທີ່ເປັນກຳ ເຊັ່ນ ນອຍໜາ
ນອຍແພນ ເຕັການ ນາງນວລ ນວສາງ ແກ້ວອັນກຸມ ດຳເຫີຍຢູ່ເຊັ່ນ ນອຍໜານາ ແລະດຳເຫີຍຢູ່
ເຊັ່ນ ນາງນວລນາລະນາງ

ນອຍໜານາຊູກພຣມ	ໄຕກລມ
ນອຍແພນເຕັການຊົມ	ຈຳ
ນາງນວລນາລະນາງຊົມ	ຈັນຜູນ
ໜ້າຍນໍາມື່ງເກົດອັນກຸມ	ໂສົກ

(ພາຫຍ້ອໂຄລັງນິກາສກາຣໂສກ)

2.3 ການເລີນເລີ່ມຂຽນຫາກີ ອາຈະເປັນການເລີນເລີ່ມສັກ ພ້ອງ ເປັນກົມ
ສັນພັດ ເປັນຕົ້ນ ຂັ້ນອກຈາກຈະໄຫ້ເລີ່ມເສັນາແລວຍື່ງໃຫ້ຄວາມໝາຍຫາງກາຫາກົນຂອງເລີ່ມ ທໍາໃຫຍ່ປະຫັນຫຼົງ
ນີ້ມີຮັກສາກີ ອາຫານທີ່ເຮັດກາ "ໂອຈຸດຍ່າ" ເຊັ່ນ

ຢໍາເຫັນທັງທັງອອກ	ນາງກິກ
ເກີຍເກົດອອກລົງກາຍາ	ໄຂວ້າຫັງ
ສອງຫຼຸມອອນອາເຫຼາ	ຫານຫານ
ຂອງກົມເຈັບກາງ	ຝູ້ມອງ
ພ້ອງຫຼຸມຫຼູມກາກ່ຽວ	ເຕັກ
ແຕຣແກກແຕຣັ້ນທ່າ	ເມັນເບົນ

(ພາຫຍ້ອໂຄລັງນິກາສກາຣໂສກ)

กดกองหองที่คุ้มครอง	เกินเรียง
หากะเติงเทิงเสียง	คุ้มครอง
เสียงปี๊เร้อยเพียง	การะเวก
เสียงแทรนแทรฟรังชัน	ห้วหูเสียงลังชิ

(ภาษาหอโภคสัมภาษณ์ของแดง)

จะเห็นว่าภาษาธรรมชาติเบส เลือกใช้คำที่สามารถเลียนเสียงธรรมชาติ ทำให้เห็นภาพและได้ยินเสียง เช่น น้ำตก เสียงนาฬิกาสมัยนั้น เสียงหือกตึ้งยางพาง เสียงแทรคัง แทรแทร เสียงกุดองคัง ตะเติงเติง เสียงแทรฟรังคัง แทรนแทรน และเสียงลังชิคัง ห้วหู

นอกจากนี้ยังเลียนเสียงสัตว์รองไว้เก็บบุหรานิด เช่น เสียงเตือ เสียงแกนนิดทาง ๆ เป็นต้น
เสือโครงยงปีบเปรี้ยง

ก้าวสำเนียงพิงกล้า	สบองหัว
นกเข้าชนกุก	หัวแคน
กอกงคุชานขัน	เกียงชัยน
นกตุะเรียนเวียนวอนแม่	กุนหนา
ลงยองรองแทรแทร	เลงแล

(ภาษาหอโภคสัมภาษณ์ของแดง)

2.4 การเดนคำ ซึ่งได้ความนิยมแพร่ในภารมีสัสระและอักษร อาจจะทำอีกรังสี ทางการเดนคำนี้เป็นกล่าวอย่างหนึ่งของกี โภคเจ้าภาษาใช้คำเดียวกัน แต่อาจใช้คำหมายทางกัน เพื่อทำให้รสคำไฟเผาไหม้มากขึ้น อย่างที่เรียกว่าเป็น “มธุรคุณ” เช่น

รอนรอนคุวินโธ	อัลลังก
เรอยเรอยลับเมรุลง	กามแลว
รอนรอนจิกจั่นง	นุชฟี เที่ยงเมย
เรอยเรอยเรย์กอยแก้	คลับคล้ายเรย์เหลียว

(ภาษาเหนือ)

ในการพย์เหตุเรื่องที่ยก จะเห็นว่า เด่นคำ รอนรอน เรื่อยเรื่อย ໄให้ไฟเรามาก และใน
ความหมายที่ทางกัน ระหว่าง รอนรอน เรื่อยเรื่อย 2 นาทีแรกให้ความหมายเกี่ยวกับเวลา มองเห็น
ภาพแสง่อน ๆ ของดวงอาทิตย์บาน ใจคำ ส่วนรอนรอน เรื่อยเรื่อยใน 2 นาทีหลัง ให้ความหมาย
เกี่ยวกับจิตใจ เป็นบุคคลความทุกข์ เก่าที่เกิดจากภาระครอบครัวที่รัก

หัวใจในแบบปัจจุบันของภาษาเหตุเรื่องนี้การเด่นคำ ช้า ทุกและอุก ก็ ชังจำคำแรกเป็นชื่อป่าแกนช้า
ทุกคำแรกเป็นชื่อป่าทุก แต่ ช้าและอุกนี้กำลังเป็นอาการช้าและอาการทุก

แกนจำคำไกรทอง

อันแกนนองช้าเพราชุม

ป่าทุกนุกขอกกม

เมืองทุกน้ำพากานาง

(ภาษาเหตุเรื่อ)

ในบทเหกากิ และภาษาเหตุเรื่องนิราชาร์โศก จะเด่นคำว่า "สอง" รังหงส์อย่างไฟเรา
ให้ภาพและความหมายซึ่งที่เกี่ยว

สองดูส่องสังวาส
สองศรีพินิจารณ์

แต่สุกสาวาทสองดูสุม

กลมเกลียวชูสุกนส่อง

(บทเหกากิ)

สองรูมสีนางสีรอย
สองสีมาสสองเสียงอนอน
สองภารกยสองส่องกร
สองนิทรสองเส้นหนา

ศรีสุม

กรุณเคลา

รีบรวม

แนบเนองชุมเชย

(ภาษาเหตุเรื่องนิราชาร์โศก)

ในบทเหกกวญ เด่นคำว่า "เดี่ยง" ให้ความหมายหังเสียงหัวเราะ และเสียงพูดของนางที่รัก
ชังจำคำที่เกี่ยว

เดี่ยงสรวลระรื่น
เดี่ยงนุชาต้าไกร
เดี่ยงสรวลเดี่ยงรามวัย
เดี่ยงบังอรสมรัญ

เดี่ยงไก
ไกรรัช
นุชาตี มาเยว
อนันตานี
(บทเหกกวญ)

ส่วนในภาษาห่อโคลนนิราศหารของแดง มีบทที่เล่นคำให้เยี่ยม จนผู้นำไปยกตัวอย่างเสมอ

เช่น

หัวลงหมายเรียกไม้	ลางลิง
ต่างดึงหูลิงลิง	หลอกซู
ลิงไก่จะเคลิง	ลิงหมู
ลิงโคลาภัยญี่ปุ่น	ฉึกควรประสาลิง

ในบทนี้เล่นคำว่า "ลิง" ซึ่งให้ความหมายที่ทางกัน เป็นหังษ์ของลัทธิ อาการที่ใจคือลิงโคลนไม่ก่อ หมายความว่า

แพกคุณภานุ	ภานา
โยหนารณิการ	ปั้น
ชุมภารแลบบาน	บตตอง
ตามะภารรอง	ภารสู
	จันไม้ภานดง

บทนี้เล่นคำว่า "ภาน" ซึ่งเป็นชื่อสัตว์ และชื่อหน้าเมืองชนิด กือ เพาก ภูมภ โยหนารณิการ ชุมภาร ลับบาน มะภาร และภานดง

บูมไกหงอนไก่คน	เรียงไส้
หางไกและรอยไก่	กอกอง
โนราเดือยไก่ไก่	เมียหมาย
พันเทียนไก่ไกรอง	ไก่เตี้ยจับร้าน

บทนี้เล่นคำว่า "ไก่" ที่เป็นหังษ์ของลัทธิ กือ ไก่ อาการรองของไก่ ไก่ชัน เดือยของไก่ และชื่อหน้าไม่ กือ หงอนไก่ รอยไก่ เทียนไก่ เป็นตน

3. ความหมายอันลึกซึ้งกว้างๆ ซึ่งແงงอยู่ในคำแต่ละคำ อย่างที่เรียกว่า "ก้มทิคู"

3.1 การใช้กีฬาหาร เป็นវิธารตามลักษณะของกำประทันธ์ไทย ดังนี้

3.1.1 เสารชน เป็นความรู้สึกชั้นแนวในความงาม อาจจะเป็นความงามตามธรรมชาติ หรือของศักดิ์ศรีในเรื่อง เช่น

เรื่องชายชนมีงัย
เชล็คกอกออกแย่งกัน
ชุมชนพวงพวงงาม
ศักดิ์ภานุบั้ง/or
จำเปาหนาແයແเนือง
ศักดิ์นึงดึงงามงาน

วิมห้าไสวหอกหอยพรรภ
ส่องกลันเกลียงເພີ່ງກົ່ນສົມຮ
ບານແສລມແມມເກສຣ
ແມມໂອນຮູຍມພຽມພວຍງານ
ຄດລົມເຫດອັງເຮືອງຮ່ອງການ
ປົວເຫຼືອງກວາຈຳປາທອງ
(ກາພຍເທິເຮືອ)

เจ้าฟ้าธรรมชิเบกได้พระนามาชุมความงามของในครอบครัวฯ ก่อน ชาแกนจึงพระนามาชุมไม่ครอบ
ครอบชนิด เป็นการพระมาที่ทำให้豫案ไปยังเห็นด้วยพระราชนิติของไม่แต่ชนิด ทั้งสีและกัลนย์ทาง
ชั้กเจน แพ้อย่างไรก็ตามแยกออกในจะงานสักป่านให้กับยังแพ่ความงามนารักของนางท่านรัก ซึ่งมันเป็น
สัจธรรม เพราะความรักทำให้มองขามสิ่งที่ไม่นารักหักหมกได้

พิกรนภ์นารัก
อ่อนแอนอร่าเอวคลุม
งานทรงวงศ์วาก
งานพรมบ้มແມມພរາຍ

พิศพักตร์นารัก
ชุมชวัญองคงหาดใหญ
งานมารยาหนาคกรกราย
งานคำหวานลวนใจถวิດ
(บทเหลืองกาส)

ในบทดังต่อไปเป็นการชมความงามของนาง เป็นความงามทั้งรูปว่างແฉมารยาท โดยใช้คำ
เมริยมเทียบทำให้มองเห็นความงามที่งามจนไม่อาจพรรณนาได้ จึงทรงใช้คำว่า "งานทรงวงศ์วาก"
นอกจากนี้เจ้าฟ้าธรรมชิเบก ยังให้ชมความงามของนางแต่ละคนอย่างละเอียดทั้งแต่เส้นผมແຄะเด่น
จนขาดปลายเส้น กังเขนในกางเกงห่อโกลเดนราชาภารีโศก

ชมເຕັກຄຳຂັບເຕົາ
ແສງຮະຍັມຫອມງາຍ
ລະເວີຍດເສີຍດເດັ່ນສ່ວຍ
ກົມມື້ນົວແລວ

ສ່າວສ່າຍ
ກົດນັກງ
ປະຍາ
ຄດັບຄດຳແສງນິດ

พิธีกรงส่องเนตรพิรุณ

ชนเนกรงนารถวายปูม

เมี่ยงพ้ายชาญเชยชุม

เป็นโพธิ์หัวเรือเงรูนวย

บากทางคทั่งคุกคง

ชุมเตบบันเกต้า

นิวภัยเมลักกอก

หมื่นเรืองของเจ้า

เพราญ

สังควย

แสนลาก

เมษกธรรมคงคู่

เตือนหา

ควบเหา

นาดั่ยม

เพริกพรอมศมนควร

(ภาพพื้นที่ กองนิราศภารติก)

จะเห็นว่า เป็นเมืองพระราษฎร์ความงาม ทั้งแท่นพระ คือ เส้นแม่ ไรม หน้าบาก ก้า ขันดา ชูภ ปัก พื้น บ่า เอว ชา ชนถึงปถายเท้า น้ำว่าเจ้าท้าร่วมชีเบศเป็นคนละเอี้ยด รู้จักดังเกต จึงสามารถใช้กำพร้ามาได้ เท็นความงามของนางทุกส่วน

3.1.2 นารีปีรานมาย เป็นเมืองเต็โอล หรือบทเกี้ยวของบูชาญาติทำให้หยุดต่อไป
อาจมณฑลวันใหม่และเคลิบเกลี้ยบทาม

เริงวนบนเชยบรา

กากา กากา เนอนวะหง

กากกแมงนอยนาฎ

กน เกต้ากการช่อน

พรมพิเชยพลา

เท้า เอกอนอาบพุ

พิกรวงทรงรูบรา

พลา กลึง เกต้า เทานุบง

ปลงสวางหูมส์ เสพยสบ

อภิวะปรัณมกร

ชอนชบพมาตา เมี่ยงสน

(บห เหก ก)

พกานนังเจ้า ไม่ออ

พชอตามความจริงทาง

พลา กอกดูบลูบกอกทาง

(บห เหล้ง ว่า ส)

หากประสมการเส่องเจ้าท้าร่วมชีเบศซึ่งเรียกว่าญูรำช่องหนอยูมาก ก็ได้จากพระประวัติ
เมื่อพ่อใจหยิงให้ก็ดำเนินต่อไปใช้ลีลาเจ้าชู ฉะนั้นคำที่ออกมายในบทเต็โอลนูกเท่านั้นคุณชัวซิว
และสมจริง จะเห็นได้ถูกต้องมากที่สุดในพิธีกรรมนับพิธีภารต์ไว้ชัดเจนและถึงใจ กันไป

สองชั้นสูงทางส่วนรอย	ศรีสมร
สองชั้นมาสสองเสื่อมอนอน	คุณเกด้า
สองกรากบสองกร	รัตนรอม
สองนิหรสองเส้นหนา	ແນບອองຈາມເຊຍ

(ภาษาหอโคลงนิราศหารໂສກ)

3.1.3 ພິໂຮງການ ເປັນໂກຮູ ທັດພອດອວຫຼວງ ເຊິ່ງຄື້ແໜ່ງແມ່ ຫຼັງກຳເປັນກາ
ກະທຳຂອງພູ້ຫຼົງ ຈະເຖິງໄກຫຼັກໃນທະເນກີ ຂັ້ນນາງກາກີຫຼົກພູ້ພູກກູາ ແຈະທັດພອດອວໃນກາ
ກະທຳຂອງພູ້ຫຼົງ ແກ້ໄຂໃນສຸວລິກອງນາງບັນພອໃຈໃນກາກະທຳນັ້ນອີ່ມານອຍ ຕັ້ງເຊັນ

ກາກີກປອງປັດ	ກອງສັນຜັສຄົຍປັກປາ
ເສີວ່ານາກລາກຮູກ	ນານະໃຈໃຫ້ມ່ານ
ຄວບຮ່າງນວ່າທີ່	ຕັ້ງເຈົ້າໂອທັງການ
ໄນເກຮງຫຮຽບກາດ	ທັງໄກພາລິນວາຍ
ລົງເປັນເຫຍາຫຼູດກາ	ໄນເຈົ້ານາອຍພັກມາຍ
ຝ່ຍເຈົ້າເລີ່ມຫຍາ	ສາຍສຸຮົງວົງກອງກໍເຫວັງ
ເສວຍຫີ່ມີຫານຫອງ	ຝູ່ງ່າງນອງລາວສ້າວສ່ວຣົກ
ໄນການມູກກັນ	ຈະຫາກັນທກນຽກາຕົກ
ຫຼັງວາຈາກຂົມ	ບຽນສູ່ຂ່າຍສູ່ກ່ານນານ
ຂວບຮ່າພົມານ	ໄນກາການຍາເຈຣາ

3.1.4 ສັດລາປັ້ນກີລັຍ ເປັນພະແດກກວາມເກວໂສກ ອອຫະວັນຫັດໃຈ ຫຼັງຈະປະກູງ
ເກີນຫັດໃນທະເນກີສັງກາສແລະເຫັນຮູ່ ເຊັນ

ອົກເຍເກຍສັງກາສ	ກຽມບໍາງການຄຸດຄລາສມາຮ
ນັ້ນເຄື່ອນເລືອນມື່ຈາ	ຫອນເນັ້ນແລວແກວຕາເຮື່ອນ

แทเข้าเท้าถึงเม่น	กล้าก็ลื้นเชื่อเป็นอาชิจ
ชายได้ในแผ่นดิน	ไม่เหมือนพี่ครองใจ
เรียมพบทกขแทเข้า	ถึงเม่น
มาสู่สุขคนเม่น	หมนไหม
ชายได้จากลมร เป็น	ทุกข์เหา เรียมเลย
จากภรรย์เดียวไก	ทุกข์มีปานปี
(บทเหลังว่าสและเหคราญ)	

เป็นบทเหลังให้เห็นถึงความทุกข์ เนื่องจากภาระที่ต้องจากทางบันเป็นที่รัก จะเห็นว่าเป็นความทุกข์ทั้งแทเข้าๆ เป็น ซึ่งเจ้าท้าร่วมชิเบกได้บรรยายความทุกข์นั้นว่าไม่มีชายใดจะทุกข์เท่าและจากนางวันเดียวเท่ากับหากัน เป็นเมื่อ

กรณีกว่าจากเจ้า	สายสูตร
คำมากพรากรเจียวจาร	จากชาง
ไกดชางรังแรมอร	วราภัย
เรียมกว่าครรภุญาจวัง	ແມไหโทยหา
(ภาษาพหอโคลงนิภากษาร์โภก)	

ในบทนี้เป็นความทุกข์ของจากนาง เพราะ "กรณี" ที่เกย์ไกทำไว เป็นความทุกข์ที่รวมกับและครำครรภุณ "ແມไหโทยหา" ร้องให้ครรภุณไม่มีเสียงจะร้องอีก ทำให้รู้สึกเวหนาสังสารยิ่งนัก

3.2 อุปนาฏีในย เป็นการถ่ายทอดเรื่องโดยละเอียดที่สุดที่ทางงานเป็นหลักเรียกว่า "อุปนาฏี" และยกอีกอีกสิ่งหนึ่งที่ถ่ายทอดเรื่องโดยละเอียดเรียกว่า "อุปนา" ในลักษณะเช่นนี้ในพระนิพนธ์ของเจ้าฟ้าธรรมชิเบกนี้มาก่อนในยุคหน้ากากใช้ทำไว เพียง เหมือน แบ่ง ดัง ภารกิจ เป็นที่

เรื่องนาหนานุ่มนำ	ແລນເຈອນນ้ำดำรงแหง
เพื่อมาดูษาหรง	องค์พระพายผายผันຍອງ
ปลาเตือเหลือท่า	เด้อมແຄນກວาปลาหังปวง
เหมือนพากศุค้าง	คูແຄມລຳຫໍາເທຣາຊ
(ภาษาพหอ)	

นโยบายและภารกิจงาน
นั่งสอนสอนถาวร

การสอนทั้งสองช่าง
สถาบันศึกษา

นาสานาแลเดิม
เหมือนของมัน

พิเศษเรียนเรียงเรียน
พากเพียรโดยนิสัย

ออกเพียงทางล่างช้า
สิงห์ทรงศุขทุกเวลา
(บทเหลืองว่าส)

เบร์ยังชาฟราชอินทร
ยามเมื่อเจ้าเท้าแห้งงาม

งามประเสริฐเกิดคุณบุญ
ลมอเจาเพราเพรศจริง

เป็นระเบียบเบร์ยังแสงนิล
มนตร์ชั้น
(บทพยัคฆ์โคลงนิราศหารโพก)

พี่น้องเป็นเพียงค้าอย่างให้เห็นเพียงบางบท อันที่จริงๆ คือความอุดมในมีปีภาคอุดมกาลไทย โดยเฉพาะบทนี้ในบทพยัคฆ์โคลงนิราศหารของแตง ซึ่งนอกจากจะมีความงามไว้อย่างละเอียดแล้วยังทำ สวนทางๆ ไปเบร์ยังเทียบกับสิ่งอื่นเพื่อให้เห็นภาพนั้นสวยงามตั้งใจ เช่น แซนสอนเหมือนวงช้าง ชูภูท่องงา ทันทีเรียบลวยเหมือนนิล ซึ่งสมัยนั้นนิยมให้พื้นคำ เนื่องมาจากภารกิจมาก พื้นสวยงามนี้มี จึงคงคำและน้ำหวานเหมือนแสงนิล

กระทรวงการศึกษา
ศิลปะเรียนงานครู
เหมือนการของบางทราย
น้ำเคยหวานอยน้อย

เอ็นดู
กระทรวง
ศิลป์
ແມ່ນຫາງເຄີຍສອງ
(บทพยัคฆ์โคลงนิราศหารของแตง)

ไม่หนีเป็นการเบร์ยังเทียบระหว่าง กระทรวงศึกษา ในรูปนี้ส่วนใหญ่กับอยู่ แต่กระทรวงศึกษา ให้ผู้คนที่ไม่เคยเห็นกระทรวงศึกษาให้ทาง ในบทพยัคฆ์โคลงนิราศหารของแตงจะมีปีภาคอุดมในยน้อย เพาะเจ้าฟ้าธรรมธิ เป็นคุณธรรมดีเยี่ยมเด่นชัดกว่า ร่วงของสัตว์และพืชอย่างทรงไว้ปีต่อปีมาก

3.3 การค้าเกินจริง หรืออิฐพน์ จะเป็นการกล่าวมุ่งลวงอาชญากรรมก้าวข้ามตัวจริง ซึ่งมักปรากฏอยู่ทั่วไปในชีวิตจริงของคน เพื่อเป็นการช่วยสนับสนุนให้ผู้ฟังเห็นความหรือกล้อหาน ในพระราชพิธีเจ้าท่ารวมเชิงศรีบึงบีบีปะกาญจน์ เช่น

พี่ประมาทอาหาญนัก	เพาะเจริญรักษาสายสืบทอด
เทาท่าແພນິຄອນ	หนองคลัวเวรເວລາຫວັງໃຈ
ຂອປາກໃນທີ່ຈົກ	ກໍາຊື່ວິທະຍົກໄມ້ຍ
ວາພຕາງທັງກວ້າໃຈ	ສັບຍອດເບາຫຍອກນາງ

(บทเนื้อก็)

ในบทเหล่านี้ หมายความว่า กล่าวค้าเกินจริงเพื่อให้นางสาวก้าวเดือดอย่างด้วยกันกับตน "รักเจ้าเทาท่าແພນິຄອນ" หมายถึงรักนามมากเทาท่าและແພນິຄົນ เมื่อวัดความรักกันไม่ได้แต่พึงกู้รักษาไว้ ทั้งยังมีคำปลอบประโลมว่าจะขอฝ่ากรังนี้ไว้ก่อนกว่าจะหายซึ่งความเป็นค่าที่นา เช่นอยู่ในบทเหล่านี้ก็มีคำกล่าวในลักษณะเชียร์กัน และถูกเมื่อนจะเป็นค้ำญที่คงอยู่มีฝ่ากของมนุษย์ทุกคนยกมีรัก

พูดห่วงดวงคงท่า	ในไฟหลาหานไหນເທີມ
โฉมงามหวานເສົ່າຍມ	ເຮັມຮັກເຈົ້າເຫັກງາງໃຈ
ເຮັມວໍານໍາຫາກ	ອກຮອນຮຸນດັ່ງສຸ່ໄຟ
ແສນຄົງດົງສາຍໃຈ	ເຈົ້າໄກລສວ້າຫິວາສເຮັມ

(บทเหล่านี้ก็มีคำกล่าวและห่อรวม)

จะเห็นว่าเจ้าท่ารวมเชิงศรีบึงบีบีต้องการแสดงให้เห็นว่านางนั้นงามมากจนไม่สามารถหาหญิงใดให้ขึ้นเทียบได้ในไฟหลา ทำให้วรากามากาเหลือแสนครอบรักเทาท่องใจของตนเอง และเมื่อถึงจางานไป ก็เกิดความทุกข์เวหนา เมื่อเมียไม่มาดูอยู่ในอก แสดงถึงความทุกข์ทรมานตลอดเวลาที่จากงาน ตั้งแต่เข้างานถึงเย็น จากวันเดียวเหมือนจากกันเป็นมี จากโคลงนี้สุกหอยวา

ເຮັມຫັນທຸກອີແຕ່ເຫຼາ	ຈິງເຢັນ
ນາງສູ່ຫຼືຫົກເໜັງ	ໝໍ່ນໄພ
ຫາຍໃກຕາກສມາເປັນ	ທຸກອີເຫຼາ ເຮັມໄລຍ
ຈາກຫຼວນເດືອວໄກ	ທຸກອີປິນປານີ

(บทเหล่านี้ก็มีคำกล่าวและห่อรวม)

และในภาษาห่อโคลนนิราชราโมก มีคำอธิพนอยู่ห่างเมื่อกัน ซึ่งเป็นการชุมนงว่างงาน
ชนไม่มีคราเที่ยมให้ในโลก

ขอความด่วนสั่งถือ	สรรพาหก
งานแต่งงานครัวว่าง	แท่นไว
นารีพัฒนา	ภรโด
หาแห่งใดไม่ได้	ทั้งสองเสมอสมร
(ภาษาห่อโคลนนิราชราโมก)	

4. ภาษาหนึ่ง เป็นเรื่องของราชทิชชุก้าที่ให้แห้ง รุ่ป กลืน เดียง แสง สี และ
สัมผัส อย่างที่เรียกว่า "โซคุ" ซึ่งในพระพิพน์ของเจ้าแหพระมหิเบศรมณอยู่มากนาย การที่จะให้คำ
มีราชานินทาห้อแม่การเลือกสรรกันมาใช้ ซึ่งก็ไม่จำเป็นต้องใช้คำพัง หรือคำที่โลกไม่เคย พระองค์ใช้
คำง่าย ๆ เรียบง่ายเดเมอ บุตรานสามารถเข้าใจได้เรื่อยๆ ที่เรียกว่า "ประสันทคุณ" ตัวอย่างเช่น

นำรากแห้งเป็นขั้นคัก	ล้วนรูปลักษณ์แสนยาก
เรือรักทิวธงสลดอน	สากรลั่นคั่นกรรณฟ่อง
ลำดาวนหัวลงหอมกระลับ	กั่นอยอยบลับบานสา
นึกถวิลกัลลี่นุหง	รำไปเจ้าเหรา เลี้ยบทาย
ดุเหราเจ้าจับรอง	สนั่นกองช่องเลี้ยงหวาน
ไฟเกราะเพรากังวาน	ปานเลี้ยงนองร่องสั่งชาย
(ภาษาแห่เรือ)	

ในบทแห่เรือที่ยกมาเป็นตัวอย่างนั้น ในภาษาหนึ่งที่คัดและซักเจนหั้งภาพเรือที่ป่วยอยู่ เป็นหมู
หั้งรูปสัตว์ทาง ๆ และเรือรักทิวธงสัมคัญมากนาย เมื่อออจากห้าพรษณกันทำให้เกิดกลุ่ม มีเสียงดัง
มองเห็นถึงความยิ่งใหญ่ ในบทที่สองเป็นการชุมนุงกอกไม้ มีกลุ่มหมีคือกลอกลำควน ทำให้เกิดกลุ่มของ
บุhungรำไบซึ่งปูรุ่งไว้สำหรับเป็นเครื่องหมายพาไปรัง บุตรานกได้กลุ่มหมีนั้นไปคุย ส่วนในบทที่สาม
เป็นเรื่องของเสียงที่ไก้มีกอเสียงนกคุ้นห่วงที่มีเสียงไฟเราะและดังกังวาน หั้งสามบทเป็นเพียงตัวอย่าง
ที่ให้ภาษาหนึ่งแก่บุตรานกได้และซักเจน

สองดุษส่องลังวาส
สองสินหนิรามณ

แสงสุคสวางส่องสูญ
กัมเกลี่บวชสุมส่อง
(บทเนgarกี)

ในบทแห่งกีกในภาษาพจน์ชัดเจนในการร่วมดุษของพญาครุฑ์ภัยนางกี ซึ่งการใช้คำที่ทำให้ได้
ความชัดเจน ผู้อ่านเข้าใจได้ทันทีอย่างที่เรียกว่า “อักษรพยัตติคุณ”

โภหวนครวุไกรนอง
นั้นสอนสอนถามี

อภิเพียงพางลังชีรี
ลังชั่งสุขทุกเวลา
(บทเหลงวาสและแหกรวุ)

ในบทนี้ เจ้าท้ารวมชิเบกใช้คำโภหวน ครวุคร่า ทำให้เห็นความทุกข์ทรมานนี้ท่องภาษาลง
และเกิดความเจราใจบึงແຍ້ອານ

ผังกอกไม้ทั่วฟ้า
ไม้เย็นในอกเรา

ເບັນແຫລງຫລາໃນກາເຫາ
ເພວະເພອນເກລາເຈົ້າອູ້ໄລ
(บทเหลงวาสและแหกรวุ)

บทนี้ในภาษาของนำดำเนินและความรู้สึกที่เย็นฉ่ำเข้าไปในจิตและปั่งทองอยู่คนเดียวโดยไม่มีเพื่อน
กูใจ ก็ทำให้เกิดความเย็นยะเยือก บางว่าง เช่นเดียวกับที่เจ้าท้ารวมชิเบกกล่าวไว้ว่า

ยำเที่ยงหงหงกง
ເກຍເກລືອກຄົງກາຍາ
ສົມສົນທິກາຕາ
ໄກດີເປີຍວ້າງວາງ

นาฬิก
ไขว้าง
หրgap
ຄາສເຄົາຖາເນັນ

แสงเงินแสงนาหยุ่ง
แสงส่วนเรืองรังรอง
ຮູນແລວແຄລວເຄຍສອງ
ໂວຕາຍສຸคສวางຫ້າ

แสงทอง
อรມไฟ
สังวาส
หนองໄກເຫັນເລຍ
(ภาษาพย়ন্ত্ৰো কলঙ্গনিৰাকাৰ শিক্ষা)

คำพย์ห่อโคลงนิราศภารໂສກ ໃນພແຮກໃຕ້ໃຫ້ເສີມນາທິກັດນົບອົກເວລາ ໂຄຍໃຊ້ກໍາວ່າ "ໜຶ່ງທຶນ"
ທຳໃໝ່ອົງເທັນກັບໃນຄົກົ່າແສນຫວານຈາກນັ້ນຈຶ່ງເທັນກັບໄປເປົ້າຢູ່ກົດ ຄວາມເປົ້າເປົ້າຂ່າຍວ່າງວ່າງເພະະ
ທ່ານທ່ານ ສ່ານໃນພົກທີ່ອົງໃຫ້ກໍາວ່າ "ແສງ" ໂຄຍໃຊ້ທັງແສງເຈີນ ແສງນາກ ແລະ ແສງທອງເພື່ອໃນກັບອອງ
ຄວາມສ່ວ່າງໃນເວລາເຂົາ ແສງອາທິກົມຍໍາ ທ່ານແສງເວົ້ວອງຈົກຈະກັ້ງອ່ວນທ່າ ຍາມນັ້ນທົ່ວມເປັນກັບ
ທຸລວຍງານ ແກ່ຄວາມສ່ວຍງານຂອງຍາມເຂົາ ໄນໄດ້ກໍາໄຫ້ມຄວາມຖຸກຫ່າງການງານ

ນອກຈາກນີ້ໃນກັບພົກທີ່ອົງໃຫ້ໂຄລັງນິරາສຫາກອງແທງ ເຈົ້າທ່ານອົມທີເບີເປົ້າໃຊ້ກໍານຽມຍາຍໃຫ້ເຫັນ
ກາພັນຂອງກາຮາມເສັ່ນໃນປ່າເຫຼັດນາເໄພ ສັກົນໄປ ສັກົນນຳແລະ ພັກົນໃນໜ້າຍໜິດ ຕ້ວອຍບ່າງເຊົນ

ເກລືອນກຽງໝູ່ແຫ່ມ	ເຮືອງໄສວ
ເສົ່ນຈຸກຄຸກສອນໄກດ	ຫວັງເຂົ້ວງ
ທຮງຫາງຮະວາງໃນ	ນ້ຳອ
ເທິ່ງລືດຕາເບືອງ	ຍາງແໜ່ນລັ້ກີ
	(ກັບພົກທີ່ອົງໃຫ້ໂຄລັງນິරາສຫາກອງແທງ)

ໃນພົກທັງກ່າວໃນກັບກາຮາມເສັ່ນທຳໃໝ່ອົງເທັນຂັນແລະ ຜົມມາຍາຍ ໂຄຍໃຊ້ກໍາວ່າ
ເກລືອນກຽງ ໝູ່ແຫ່ມ ເຮືອງໄສວ

ກາງທ່າງຮ່າງເສັ່ນທັງຫຼ຾ງ	ກົງຄອນ
ໝູ່ປ່າທາເພື່ອຈາກ	ລູກລົມ
ສຸ່ນ້ຳຈົ່ງຈອກຫອນ	ໜ້າຍເຫຼາ
ເປັນໝູ່ພຽງເຫຼືອກົມ	ເຫຼືອອົງເສີ່ງ
	(ກັບພົກທີ່ອົງໃຫ້ໂຄລັງນິරາສຫາກອງແທງ)

ສັກົນໄປທີ່ປາກສູ່ໃນພົກທັງກ່າວ ທີ່ກຳລັງກິນຫຼັກ ໝູ່ປ່າທີ່ປັ້ງແລະ ລູກ ຫຼື ອອກຫາກົນ
ແລະ ສຸ່ນ້ຳຈົ່ງຈອກທີ່ເຫັນອົກກັນເປັນຝູ່ງ ອູຈະໃນກັບທີ່ຫັກເຫັນແລະ ໄກສິນເສີ່ງຂອງລັດວົວ ແລ້ວນັ້ນດີແກ່ຍຸອນ
ກາຣໄລດໃສສະອານົມ

ມັນຫາກົນນາ	ວິມາ
ຈອກສ່ວຍນີ້ໄກລົກຄາ	ຫວັນຫວ່າຍ
ກາມນາກຄາຍຄາຍ	ເຫຍ່ນ
	ຜຸດໃນເຫັນຕັກ
	(ກັບພົກທີ່ອົງໃຫ້ໂຄລັງນິරາສຫາກອງແທງ)

ในที่นี้ให้ภาพของภารกิจสังคมและในคริสต์นิกาย ไม่ใช่ภาพนิ่ง แต่เป็นภาพของน้ำที่กำลังไหล มองเห็นปลาหลายชนิดว่ายไปมา บ้างกินตะไคร้บานบันเป็น群 บ้างกินบุหรี่หนอนน้ำเป็นภาพน่าดู น้ำเพลิดเพลิน และให้บรรยากาศของธรรมชาติท่ามกลางวันรุ่ง

จากการวิเคราะห์ที่ความมากทั้งหมด จะเห็นว่าเจ้าฟ้าธรรมชีเบศ มีพระปริชาสามารถอย่างไร จะหาญ์ไม่โกรธเมื่อ โถกเนไฟล์คานกานายห่อโคลง ชั่งกิ่วบุคคลังใช้ตัวอย่างของพระองค์มาศักดิ์และเลี้ยงแบบ ส่วนในค่านความรู้ในธรรมชาติทั้งหมด ลักษณะของพระองค์ก็มีทั้ง เป็นที่น่าเสียหายที่พระองค์มีพระชนม์สั้น ความประดิษฐ์ของงานพระราชพิมพ์ การเลือกสรรใช้คำของพระองค์เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป และ ทรงกิจย์กิจของให้พระองค์เป็นกิจ เอกภาคหนึ่งของไทยที่ทราบเท่านั้นกันนี้

ตัวจะสรุปสุนทรีย์ที่ประณีตของเจ้าฟ้าธรรมชีเบศเป็นที่น่าทึ่งว่า การวิเคราะห์ธรรมะของ ไอ. เอ. วิชาครุส์ ในเรื่องของคำและเลียงหนึ่ง ๆ ที่เจ้าฟ้าธรรมชีเบศคนนี้ได้ประสมประสาน จนเป็นพระชนิพันที่ไพเราะและดีเกิน คำเหล่านั้นจะให้ความหมายที่ทาง ๆ กัน กันนี้

1. Sense หมายถึง เนื้อหาหรือความหมายที่ก่อให้产生 เกิดความคิดมางประการเกี่ยวกับ ข้อความนั้น ๆ เช่น ในบทเรื่องกาลี เมื่อโถกเนไฟล์คานพระประวัติของพระองค์ ก็ทำให้คิดไปว่า ตัวพญาครุฑ์ คือพระองค์เอง และนางกาลี ก็คือเจ้าฟ้าสังวาลย์ ซึ่งเป็นพระมหาศรีองค์หนึ่งของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว บรมโกษพระราชนิพัทธ์ของพระองค์เอง ซึ่งได้ถูกกล่าวเป็นชื่อกัน ดังนี้

ประسنก์จำรงรัก
หัวเชี่ยวแกะกานดา
และจากที่ทางกาลีทักพ่อว่า

เสวยทิพย์มานหอง
ไม่ความมาภัน

ที่กล่าวมานี้จะมีความเป็นไปได้ ที่เจ้าฟ้าธรรมชีเบศ โถกเนไฟล์คานที่เรื่องบทแห่งกาลีโดยใส่ความรู้ดีของ ของตนเองลงไปด้วย เช่น เกี่ยวกับในบทเรื่องราสและเหตุราญ เป็นบทพระองค์ทองพระราชนิพัทธ์ ซึ่งน่าจะเป็นเจ้าฟ้าสังวาลย์เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นคนที่พระองค์รักมาก ยอมรับอย่างอาจหาญ เมื่อถูกจับได้ และยังถูกเขียนจนสืบพระชนม์ ตัวอย่างเช่น

พุ่มวงศ์คงคงท่า
โฉมงามหวานเสี่ยง

จึงลองลักษณะหา
ไปสู่ฟ้ามานั้นหร

ผู้นำนองลวนลวนสาววรรค
จะหากันกันรากนต

ในให้ล้าหาในเที่ยม
เรียมรักเจ้าเท่าดวงใจ
(บทเรื่องราส)

เปนทกยกลีบปอง
ชักเชือเดอนวคล้ำ

พารองทองเอกตามงำ
อ่อนลุนอุนออกเรียม
(บทเหกรวญ)

จะเห็นว่าในบทเหกรวญนั้น พระองค์ยังใช้คำว่า "ยกปีบปอง" จึงน่าจะยังคงความคิดเห็นเดิมที่ว่า ภูมายกฟูหัวหลักศรีเป็นปีบปองนำทางแก่

2. Feeling หมายถึง ความรู้สึกของผู้อ่านที่มีต่อความทึ่กความมหัศจรรย์ ความมั่นใจ ความประทับใจ และความรู้สึกเหลือกเพลินไปคลายจะเห็นได้ทั้งแทบทุกบท เนื่องจากบทกวีที่กล่าวถึงนิราศาราหองแห่ง เจ้าฟ้าชรนธิเบศรมหาราชเลือกใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความมั่นใจอย่าง เช่น ในบทพยัคฆ์เรือ มีบทราพมาให้เห็นกราบไหว้พระหนังและเรือที่งามเส็จ เป็นทิวແตรา บพรมมา ชมปลา ชมไม้ และชมเนก ทางที่ให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านแห่งสัน

ปางเด็จประเวศการ
ทรงร้านพิมายไชย
พรั่งพร้อมพากเพียร
เรือกราบวนทนแพ้ว

นาลักทร์เป็นนาคริง
คงเบือนเบ้อนหนามา
เพียนหองงานคั่งหอง
กระเตะแห้งชาย

ประยงค์ทรงหวานหอย
เหมือนกุบวนลัดละออง
พุกจีบกลีบแฉลม
หอมชวยราชามล

เร้อยเรอยมาภอนรอน
สนธยาจะไกลคำ
เร้อยเรอยมาเรียงเรียง
คำเดี่ยมมาหลักคุ้

ชาโอลย
กงแก้ว
แพนแท
เพริศพรั่งพาทยหอง

เจางามพรั่งรื่นนวปล่า
ไม่งามเทาเจาเบื่อนชาย
ไม่เหมือนหนองหมาคาดพราย
คั่งสายสวางหาดคากา กษิณ

ระบายอยหอยพวงกรอง
เจาแซวนไว้ให้เรียมซูม
พิลุลแแกนแฉ่มสุกรวม
เหมือนกัลนนองทองติดใจ

พิพากราชทกคำ
กำนังหนาเจาคราตร
นกยันเฉียงมาหังหมู
เหมือนพอยผู้เคี่ยวคาย
(บทเหเรือ)

หรือในการพย์ห่อโคลงนิราศหารโถก ซึ่งเป็นการพรมมาความรักฟื้นคืนทาง เป็นวัน เกี๊ยน ปี ฤก্ষ และ เมื่อเห็นสิ่งใดก็จะนำท่าเบรี่ยมเทียบกับนางที่รักเสมอ เมว่าเจ้าท้าชรรนชิเบศค์ให้ค่าไว้ว่าเป็นการหากนาง ที่ไม่จริง แท้การพรมมาของพระองค์ให้ความเพลิดเพลินสมจริง เช่น

กิจกรรมที่คือผ้า	สีที่ห่อขอน/or เคบะรง
เริ่มมีคิดคิดกลิบวง	เวียนรอบหน้าจากคุยหอง
ท่านกรรณนิกษาเจ้า	บรรจง
สีที่ห่ออ่อนอรหง	เลิศท่า
เริ่มมีคิดคิดกลิบวง	เวียนรอบ
นางประคายรุ่กหนา	อาบันคุยหอง

นอกจากนี้ในการพย์ห่อโคลงนิราศหารของแตง เจ้าท้าชรรนชิเบศค์สามารถเดือดใช้คำไก่อย่างนี้

Feeling กังเขน

นั่งเส้นเห็นหมูปลา	พรั่งพูนมาเหลา เหลือแหลຍ
กินเข้าเตาโปรดป่วย	ปลานามาใกล้โค้กเห็นท้า
นั่งชมปลาหม้อหมู	เรียงราย
พรุพรั่งมาเหลือแหลຍ	วายห่วง
กินเข้าเตาโปรดป่วย	ดุมอย
ปลาภายในใกล้โค้ก	หอเชาคฟลา

(การพย์ห่อโคลงนิราศหารของแตง)

3. Tone พยายถึง นำ เสียงหือทัคค์ทิช่องผู้แหงที่แสดงออกมากท่อนาน นำ เสียงน้ำจะ แฟชอยู่ในคำ หรือเสียงหนึ่ง ๆ โถงผูดงรูสึกว่าหรือไม่รู้สึกตัวก็ได้ ในพระนิพนธ์เจ้าท้าชรรนชิเบศค์มี Tone ปรากคุย โดยเฉพาะในเรื่องของความรักและความโกร จะเห็นว่าในทุกเรื่องที่นำมา วิเคราะห์จะพกถึงนางที่รัก การพั้นกิรากและความสุขที่ได้รับ เมื่ออยู่ใกล้นาง ซึ่งพระองค์เองอาจจะหัว หรือไม่รู้ตัวก็ได้ กังหันอย่างเง็น ในการพย์ห่อเรื่องแห่งความปลาไปจนจบ เจ้าท้าชรรนชิเบศจะน้ำกุลิ่ง ที่ได้พย์โค้กเห็น ไม่อาจจะเป็นปลา ไม่หืออก นาเบรี่ยมเทียบถึงนางที่รักเสมอ เช่น

ป้าสื่อร้อยลอดลงชุด
เหมือนสื่อร้อยทรงหวานวัย
นักอ่อนอ่อนแทเชอ
ใจทองของจิตชาย

วายเวียงวนบันกันไป
ไม่เห็นเจ้าเกราบaway
เนอนองหรืออ่อนหงาย
ไม่วายนีกกรีตรึงทรง

ส่วนในบทเหอกกี บทเหง้งสาวและเหคร่วย นั้นไม่ทางพูดถึง เพราหนึ่น เป็นการแสดงออกถึง Tone อย่างชัดเจน เพราการสมหวังในรักก็เป็นสุขในบทเหอกกี และการพลัดพราจากคนที่รักก็ต้องเป็นทุกๆ ในบทเหคร่วยและเหง้งสาว เช่น

สองสุขสองสังวาส
สองตันนิหารามณ
เรียมรำนำตาตก
แสนคันธิงสายใจ

แต่นสุคสุวะสองสุสุม
กามม เกลี่ยวชูสุนสอง
(บทเหอกกี)
อกรอนรุ่มดังสุนไฟ
เจ้าไกลสุวนิราศเรียม
(บทเหคร่วย)

นอกจากนั้นในการพย์ห่อโกลงนิราศภารໂศก ก็เป็นบทรำกร่วยถึงนางหังนมคเป็น วัน เชื่อน ปี กังเขน

สองสารการແບ່ນໃຫ
หายหางรณารີ
รำร่องສົມสองปື້
กາຮນທີເຮງແຄວເຈາ

ແສນຫວີ
ປ່າຍເຟາ
ຖາເຫັນອຍ
ແກນແກວກັດຍາ
(การพย์ห่อโกลงนิราศภารໂศก)

และในการพย์ห่อโกลงนิราศภารของແຄນนั้น เป็นນ้ำเสียงของความสุขอย่างเดียว ที่ໄດ້ไปเที่ยว จึงไม่มีบทรำกร่วยອາລັບສິນางหรือความรักเลย เช่น

ធ្វើឡើង	សំណើលីក
វង្វាន់	សំណើលីក
រៀបចំ	សំណើលីក
ការងារ	សំណើលីក
ការងារ	សំណើលីក

๔. Intention หมายถึง จุดมุ่งหมายหรือความตั้งใจของผู้แต่ง ในทุกเรื่องของ เจ้าท่ารวมชนิเบก พระองค์มีจุดมุ่งหมาย แนวโน้มในทางแย่ร้ายดังไป แต่ผู้คน ก็คงจะคงรู้ดังจุดมุ่งหมายนั้น เช่น ในการพยันเรื่อง บทหนึ่งเรื่อง กาก บทเหล็กว่าสแลบ เหกระวญ แท่น การพยันโคลงนิราศนาร์สิก ภัลกานิราศนารหองแดง พระองค์ใช้จุดมุ่งหมายไว้อย่าง ชัดเจน เช่น

และในอัลลงการศึกษา ได้กล่าวถึง "คุณ" หรือคือในการประทับซึ่งห้องน้ำ 10 ประตู
ซึ่งในพรมนิพนธ์ของเจ้าหน้าที่ธรรมดายเบเกอรี่ "คุณ" ห้อง 10 ประตูนี้เป็นภาระอยู่ทั่วไป ซึ่งผู้ศึกษาไว้ในรายชื่อ^{ที่} ก็ได้กล่าวไว้ในรายชื่อไว้แล้วในห้องน้ำ เพื่อไม่ให้ซ้ำกัน ผู้ศึกษาที่ขอสูบบีบพรมนิพนธ์เจ้าหน้าที่
ธรรมดายเบเกอรี่ประกอบด้วย "คุณ" ดังนี้

1. โฉมคุณ ในทุกเรื่องของเจ้าหน้าที่ธรรมดายเบเกอรี่ พระองค์สามารถเลือกใช้คำได้อย่าง
เหมาะสม มีความงามอย่างสูงและสวยงาม
2. สมคุณ เป็นความเกลี้ยงเกลาในด้วยคำ ซึ่งทำให้พรมนิพนธ์รวมเรียบและกลมกลืนกันใน
ทุกตอน
3. กันคุณ ความลึกซึ้งกินใจในด้วยคำ เมื่อตานอย่างพิจารณาจะได้คิดและความคิดที่แจ้ง
อยู่ในคำนั้น ๆ
4. อัจฉริยกุญแจ เป็นความแจ่มแจ้งในความ ชันแล้วเข้าใจไม่ต้องเดาความอื้อ เพราะ
พระองค์ก้าวเดือดใช้คำง่าย
5. ประเสริฐคุณ ก่อความเข้าใจให้รวดเร็วทันที มีลักษณะคล้ายอัจฉริยกุญแจ เพราะการใช้คำ
ที่ง่าย กษัตริย์ ใช้ด้วยคำธรรมดาน่าเริงรอยโดยด้อยทางไปทาง
6. สมวิคุณ เป็นการทำสิ่งที่ไม่มีชีวิตให้มีชีวิต ทำสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ไม่ได้ให้สามารถเดือดอนใหม่
ให้ เช่น ในตอนไม่มีความรู้สึกเหมือนคน เป็นต้น
7. สีเหลืองคุณ เป็นการรับรู้ในด้วยคำที่สามารถดำเนินประสมประสานท่อนองกนอย่าง
สละสลวย ซึ่งเท่าหน้าธรรมดายเบเกอรี่มีความสามารถพิเศษในเรื่องนี้
8. โฉมคุณ คำทุกคำมีร่องรอย ให้หึงความรู้สึก แสง สี ลักษณะยังสัมผัส ทำให้ผู้อ่านได้ภาพเจ็บ ซึ่ง
ในพรมนิพนธ์ภาก្សំเกนในทุกตอน
9. นฤรคุณ ศักดิ์สิทธิ์ในด้วยคำที่สามารถดำเนินประสมประสานท่อนองกนอย่าง ทำให้
เกิดสัมผัสเพริ่งไปทาง ซึ่งก็ยากที่จะหาดูได้เสมอ ก็พระองค์
10. ลุभามคุณ เป็นความละเอียดอ่อนในการใช้ด้วยคำ สามารถเลือกใช้คำมาพิจารณาได้
อย่างสูงจริง

ส่วนในเรื่องของกวีภาระที่ความหมายภาษาศาสตร์นั้น นับเป็นประชุมกิจกรรมทางการศึกษา
วรรณคดีและวรรณกรรมแบบใหม่ โดยการนำเรื่องของเสียง คำ และความหมายภาระที่งานวรรณกรรม
ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องและเป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วไป เนื่องแต่จะเสียงที่มาร่วมกันเป็นคำนั้น จะให้ความหมาย

ที่แทรกห่างกัน จะสื่อถึงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ในแก่ผู้อ่านห่างกัน และเมื่อถ้ามีไว้เกราท์พารานิพน์ เจ้าฟ้าธรรมธิเบศ ก็ยังทำให้พระนิพน์ของพระองค์เกเนชั่นยังคง ซึ่งผู้เกราท์จะยกตัวอย่างพระนิพน์ มาประกอบการวิเคราะห์เพียงเรื่องละ 1 บท เพื่อเป็นแนวทางเท่านั้น

รอนรอนสูริปโธ	อัลสกงค์
เรอຍเรอຍลับเมธูลง	คำดา
รอนรอนจิตจำนำง	มูรฟ์ เพียงเย
เรอຍเรอຍเรียมคายแก	คลับคลายเรียมเหลี่ยบ (ภาษาเหนือ)

จะเห็นว่าในบทนี้ เกินในการเล่นคำเพื่อเสียง ร ซึ่งเป็นพัญชนะที่ให้ความรู้สึกหนุนรา ให้ อารมณ์ห่างรักใคร บางครั้งให้ความรู้สึกเพ้อหมัดห่วงໃโภดห่างส่วนงาน ในบทนี้จะเห็นว่าเจ้าฟ้าธรรมธิเบศ ใช้คำเพื่อพัญชนะ ณ ไกด์ของเพราท์รังจั่ว เมื่อถูกแล้วทำให้เกิดความรู้สึกที่เจาหงอย ทางว่าง เดียวค่าย แห่งในภาษีส่วนงานเนื่อง

คำว่า รอนรอน พัญชนะ ร ให้ความรู้สึกห่มหัวหงอยห่างส่วนงาน เป็นความรู้สึกหงอย ๆ อ่อนลง และคำยิ่งให้ความรู้สึกมุ่นวด บางเบา อ่อนลงมุ่นยิ่งขึ้น เมื่อประสมกับยสระ/o/ และสะกด คำว่าพัญชนะเสียง /n/ ซึ่งเป็นภาษาที่เสงอาทิตย์หงอย ๆ อ่อนลง ภารกิจของมุขบ์และลักษ์โกลอน ๆ ก็หงอย ๆ หยุด และกอยวันใหม่ก็จะมาอีกในเช้า แต่ในบทที่สาม คำว่า รอนรอน เป็นเรื่องความเห็นด้วย ของจิตใจ "ใจชากรอนรอน" การรือคยนนางที่รัก คุณะหงอย ๆ หมดหงอย หรือหากท่าให้นางໄค์ดู นาอีก

คำว่า เรอຍเรอຍ เป็นคำที่ช่วยเน้นให้ความหมายของคำว่า รอนรอน ชัดเจนยิ่งขึ้น ในบทที่สองคำว่า เรอຍเรอຍ เป็นภาษาที่คำอาทิตย์หงอย ๆ ลับเหลี่ยมเข้า แสงอาทิตย์หงอย ๆ หมดความแจ่มจ้า ลง แสงอ่อนลง เพราท์เสียงสระ / เอ/o/ ให้ความรู้สึกยาก ช้า ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกอ้างว่าง หง่วงและเดียวค่าย ส่วนคำว่า เรอຍเรอຍ ในบทสุดท้าย ให้ความรู้สึกถึงการรอคอย ยังจะไม่เห็น ความหวัง ยกที่จะໄค์พนางแท้ใจยังคงที่จะหงอยไม่ได้ เพราท์เมื่อเห็นลี่งไก่นำไปมา ก็จะกะค่าว่า เป็นนางทุกครั้งไป เพราท์มีคำว่า คลับคลายเรียมเหลี่ยบ

คำว่า คลับคลาย พัญชนะ คล จะให้ความรู้สึกไปในทางปีนัง ไม่แน่ใจ หวนไหว ฉะนั้นคำว่า คลับคลาย จึงเป็นคำที่บ่งบอกถึงความไม่แน่ใจ เมื่อถูกไกรลักษณ์จิตใจที่มองพวงถึงคนนั้นตลอดเวลา

แม้มีเจ้าบ้านไปก็ต้องหันมองอย่างแน่นอน เพราะคิดว่าคนที่เราทำลังรองอยู่นี่มาแล้ว ชั่งเป็นเรื่อง
ธรรมชาติที่เกิดขึ้นทุกคนໄก

ฉบับนี้ในบทพึ่งพา จึงเป็นบทที่ให้ความรู้สึกหนักหัวใจในการรอคอย จิตใจอ้างว่างเดียวหาย
เนื่องจากบรรยายภาพน้ำอาทิตย์ลับเหลี่ยมเข้า ก็ยังทำให้เกิดความรู้สึกหนักหัวใจมากขึ้น ซึ่งมีว่า
เจ้าท่าธรรมชาติเบศสถานารถเลือกใช้คำไว้มาก สามารถลัษณอาภรณ์คล้ายตามใจได้เยี่ยม เป็นบทที่บรรดู
รูปประสงค์ของพระองค์ท่องการใช้คำสื่อภาษาพื้นอ่อนนุ่ม และในภาพพื้นที่อ่อนๆ การใช้คำของพระองค์ก็
บ่งตนชัดและไพเราะมากขึ้น ที่มีผู้นำมามาสู่ท่านองเพลงให้ค่อย่างไพเราะ

เรื่อยเรื่อยมาเรียงเรียง
นกนินเฉียบหั้งหมู่

ตัวเดียวน้ำพัดดุด
เหมือนพื้นที่อยู่เดียวหาย

จะเห็นว่าเจ้าท่าธรรมชาติเบศพระองค์อัจฉริยะที่เปลี่ยนยอด พระชนิพนธ์ของพระองค์เป็นรากฐานสำคัญของ
วงวรรณกรรมไทย

ศูนย์รวมแห่งเดชาลำ	บินบน
การปักธงสุริยน	มีค่า
ร้อนลงสู่ไฟชยันต์	ประชาก
เขานางแอบบูชาเกล้า	แบบเนื่องนวลสมร (บทเนgar)

พญานะ ส ให้ความรู้สึกเสียก吓รอก อาภรณ์เด็ก ๆ ท้องเงยเพื่อจำ สระ อุ ให้ความรู้สึกที่
ไม่มีมั่นคง ขาดเป็นช่วง

พญานะ บ ให้ความรู้สึกที่ขาดความก้ามภัย กระหังไว้ความอ่อนหวาน แต่ไม่หนักแน่น แต่หัว
สะกด ให้ความรู้สึกยกยาดแต่แฟรงความงาม ทำให้คำไม่มีลักษณะกระหัง

คำว่า ศูนย์รวม จึงให้ความหมายที่เน้นในคำนั้นเอง แต่ตอนไปทางที่ไว้ความอ่อนหวาน
โดยเฉพาะถานกิงความหมาย ก็ต้องพูดครุฑ์ ยังทำให้คำนี้ดังเด่นในทางน่าเริงชานมหากาหารความอ่อนหวาน
น่ารัก

คำว่า แหล่ง เสียง ผ ให้ความรู้สึกที่คืบและไม่ตี แท่เสียงหนักของ ผ ทำให้คำแห่งกว่าที่ควร
จะเป็น ต้า เป็นคำริษยาจะทำให้เห็นอาการเคลื่อนไหวรักเด่น เสียง ล ให้ความหมายที่เคลื่อนไหวในทาง
ลม ในนาพึงใจ สระ แอล ให้ความรู้สึกเปิดเผยในทางกว้าง และเมื่อ ง สะกด เป็นเสียงที่มีเสียง

ลักษณะไม่มีนัก ฉะนั้นก้าว แหล่ง จึงเป็นคำที่มีเสียง บงบอกความหมายให้ชัดเจนในการแสดงภาริยา
อาการ เผยโฉนดอย่างรวดเร็ว แต่ไม่น่าพึงใจ เป็นอาการที่ไม่น่าถูก

พัญชนะ ก เป็นพัญชนะเดิมชนิด จึงทำให้อดอยคำ เน้นหนักไปทางความหมาย และสะกดด้วย
เสียง ก อีกจึงทำให้กำเนิดความหมายที่น่าเกรงขาม มีอำนาจ

พัญชนะ บ เป็นเสียงที่ให้ความรู้สึกษาความภาคภูมิ ไว้ความอ่อนหวาน ค่อนข้างกระด้าง
เมื่อประสมกับสระเสียงตื้น อิ ໂอะ อะ ทำให้คำนี้ขาดเป็นช่วงตอน อาจให้ความรู้สึกrunny แห้วสะกด
น ง ช่วยให้คำอ่อนเสียงลง

พัญชนะ ก น ีเสียงที่ให้ความหมายเป็นหลักที่เข้มแข็ง สระ ชา มีความหมายทั้งทาง ก คำว่า
กัง จึงทำให้ความหมายมีความรู้สึกหัวอ้ออย่างมีนัก แข็งแข็ง เป็นหลักແเนี้ยวสามารถมั่งคุ้ยิน หรือ
คงชาติศรี ทำให้หองฟันมีคมว้าไปได้

พัญชนะ ร ในคำว่า ร้อน เป็นคำที่มีเสียงที่ให้ความหมายระเหิดระหง วากเวว่องไว
คำนี้จึงให้ความหมายที่มาก เป็นลักษณะหกอย ๆ ตลาดชา ๆ แห่งชาและระเหิดระหง

พัญชนะ น ให้ความรู้สึกบางเบาแต่แห้งความงามไว้ ไม่มีลักษณะกระด้างในดอยคำ เลย
คำทั้ง 4 คือ แยบ เนื้อ นวลด นุช ให้ความหมายที่น่าทุบตันอยู่ ส่วนคำว่า แยบ เป็นภาริยาที่ดูบุคลิกไม่
อ่อนหวาน

โกลงบทนี้ เจ้าที่ชาร์มชิเบก ใช้คำไคคี เป็นการอธิบายให้เห็นลักษณะของภูมิคุกขุท ที่แหล่ง
ภูมิคุกขุ อย่างนา GRENG CHAM ขยับน แล้วค่อย ๆ ร่อนลงสู่วิมานแล้วเปลี่ยนภาริยาอาการเป็นอ่อนหวาน
ลงมุน

โดยหวานกรุญไกวนาง	ออกเพียงทางต่างช้า
นั่งนอนหอนถามี	ลี๊ซึ่งสุขทุกเวลา
คิดเกียร์เชยมนาง	ไม่หางหองเสนหา
เป็นสุขทุกเวลา	มากากโกไห้อาวรณ (บทเหลืองวาส)

พัญชนะ ห มักให้ความรู้สึกในทางลบ เป็นอารมณ์แห้งแล้งและน่าເວหนา ในการ โดย หวาน
จึงให้ความหมายที่แสดงถึงอาการกระความรู้สึกอย่างหนาของผู้ที่ครับความทุกข์ยากลำบาก หรือผู้
ถูกทอดทิ้ง

พัญชนะ ค ให้ความรู้สึกในทางอารมณ์นุ่มนวล เมื่อความน้อยเน้อทำใจ ตัดพอท่อว่า ในคำว่า ความ จึงเป็นอาการที่เรา เวลา เก็บสาร ซึ่งผู้มีอาการดังกล่าวจะห่อเมี้ยความเสียใจมากจนสุด彷徨นา ร่องให้คนกระรุกอย่างโหยหวาน

พัญชนะ พ ให้ความหมายที่อ่อนเบาจากความหนักแน่น สระ เอี่ย และสระ ตา ซึ่งทางก็เป็น สระเสียงยาว ช่วยทำให้ก้มีความแน่น แต่คำทั้งสองก็เป็นการภาคตะบะ คือในคำว่า เพียง ทาง

พัญชนะ ช ในพัญชนะเสียง ช ให้ความรู้สึกในร้าเริงแพร่ใส แต่ละคำมีความหมายที่พอตีคำ แต่คำทั้งสอง คือ เชย ชุม กลับมีความหมายในทางที่ เป็นอาการหนารัก ใช้แสดงกริยาเมื่อไประบกความ พอดี อาจจะเป็นเพาะสระ เอօ ในคำ เชย และ น สะกิดในคำ ชุม ทำให้ก้มีความหมายดั้น

พัญชนะ น ในคำ นอง ให้ความหมายรู้สึกนางงาม แฟกความงามไว้บ้างและยังมี ง สะกิด กยิ่งทำให้กันเป็นกำฟ้ารักไม่เงนๆ

ในบทนี้เจ้าฟ้าธรรมธิเบศ สามารถเลือกใช้คำใดสักคำล่องก่อนกัน ทำให้มองเห็นภาพ เสียง อาการ ของผู้ท้องหนาทุกๆ เวลาจากภารหนักห้องขาคนที่ตนรักไป

เสียงสรวงระรื่น	เสียงใจ
เสียงบูชาไกร	"
เสียงสรวงเสียงธรรมวัย	ไกรรู
เสียงมังกรสมรู้	บูชา นามะ

(บทแห่งราภู)

พัญชนะ ส ในเมที เจ้าฟ้าธรรมธิเบศใช้เส้นกำให้ไฟเรา โดยใช้เสียง ส ทำให้เกิดความ รู้สึกเสียดายในอารมณ์ โดยเฉพาะเสียงสรวงหรือเสียงหัวเราะของนางฟ้ารัก ซึ่งทุกคนจะห้องจำเสียง ของคนที่เคยรักเคยลิขิตรักใกล้ๆ กัน เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของกริญ่าทำให้คิดถึงคนรักของตน เองหันที่ หังหาจะเสียงเสียดายเพื่อจดจำให้เป็นบทที่แปลกดูนาฬิก พร้อมทั้งให้ความรู้สึกหลอก ๆ ทองเงย ไว้ในงานเพื่อทำ

กลอกดอยเวรเกลียง	คำแขง คี
นักปราชญ์ลดาดภาตแปลง	เปลี่ยนให้
กลอน เกินเขินคำแกลง	"
وانເມື່ອເມື່ອລົບໄປ	ชักของ
	"
	ອຸ້ມຍະຫຼິງຫາຍ
	(ภาษาห่อโคลงนิราศการโศก)

พญานะ ก ในการ กด ให้ความรู้สึกเมื่อแรก ผงาด แต่ในคำนี้เสียง น สะกด ชั่งพญานะ น ให้ความรู้สึกในทางบางเบา ญวนวลด คำนี้ให้ความหมายที่อ่อนลง

ส่วนในคำ กดตอน พญานะ ก เมื่อ ล คำว่า ชั่งให้ความรู้สึกอ่อน เลือนไปลง ในคำนี้จึงให้ความหมายเพิ่มลักษณะอ่อนและเลือนไปลง คำนี้จะเก็นชัด เมื่อความด้วยคำว่า กดตอน หรือ กดตอนกด ทำให้มองเห็นถึงลักษณะการแห้งกำปั้นหัวหมากจะมองเลือกใช้คำที่ให้ความรู้สึก ให้อารมณ์ เพื่อกำและ ความมีชีวิตชีวานิ

พญานะ ป ร ทำให้คำมีความรู้สึกที่เฉียบคม ชัดเจน รูปคำก็เที่ยบชัน ฉะนั้นคำว่า ปราษุ จึง ให้ความหมายที่คุณ ญู ทำให้เป็นปราษุโดยห้องเป็นผู้ที่มีความฉลาด มีศักดิ์สูง เฉียบคม เสียงของคำว่า ปราษุ ให้ความหมายและความรู้สึกคมมากที่เดียว

พญานะ ปล ทำให้คำมีความเลื่อยในลักษณะ ฉะนั้นในคำ แหลงเบลี่ยน จึงให้ความรู้สึกได้ ตรงกับลักษณะของพญานะ ป ควร ล ก็จะเป็นความเลื่อยไป เป็นการเคลื่อนไหวของคำ ไม่ใช่การอยู่ นิ่งกษัตริย์

พญานะ ช ให้ความหมายไปทางให้อารมณ์ถูนแรง ในคำว่า ขัด มีเสียง ต สะกดซึ่งทำให้ คำเน้นหนักลงไป และจะยิ่งหนักແணลงไปอีกหากเมื่อคำว่า ช่อง มาตอย้ำช้ำเนน

พญานะ พ เป็นพญานะระเบิด เสียงหนัก สระ เออ ให้ความรู้สึกที่เรื่องลุ่น ดุรุกด้วยสะกด คือเสียง น พญานะนาเสิก มีเสียงก้อง ทำให้คำว่า เพิ่ม มีความที่หนักในทางที่จะช่วยให้ก่ออย่างสมบูรณ์ ขั้น และเมื่อคำ เติม มาตอย้ำ เป็นการช่วยเน้นความให้บังสมบูรณ์มากขึ้น

ในบทนี้ เท่าที่อรรถริบเปดเลือกใช้คำช้อน ซึ่งเป็นคำช้อนหั้งความหมายและช้อนหั้งเสียงที่ คล่องของกันไกอย่างที่ เป็นการช่วยเบนให้กลงบทพิมพ์ความหมายพหังແนชัน และเมื่ออาณแล้วทำให้ อาณ เกิดความรู้สึก ผู้แห่งมีความทึ่ใจอย่างเพริ่งที่จะช่วยแก้ไขเพิ่มเติม เมื่อเห็นว่าไม่เหมาะสม ฉะนั้นผู้แต่งทองมีความมั่นใจพอสมควรว่าผลงานของตนนี้คงชนิดเดียว

ก หนูรุ่ง
ช ชุมน

ห งสกอย
ช ชุมน

งสกสหนสง
ช ชุมน

ร ปงหุมห
ช ชุมน

(ภาษาพื้นเมืองนิราชภารทองแดง)

ในบทนี้เจ้าท้าธรรมชีเบเพล่นคำสระ อุ ไกอย่างไฟเผามาก ชีงสระ อุ ให้ความรู้สึกแบบ
เป็นช่วงๆ ใบหนังทำให้เกิดภาพอยู่แค่ หนู กับ ชีงทั้งก็ยังเข้าไปอยู่ใน รู เล็ก ๆ แคบ ๆ
ทำให้หงส์สองตัวทองคอสูงกัน

คำว่า หนู และ ชีง พยัญชนะ และ ง ทางเป็นพยัญชนะมาสิทั้งคู่ เสียง น ให้ความรู้สึกที่
มุ่นแมว และ ง ให้ความรู้สึกที่ไม่สมานรถจักรตัวอยู่ได้ เพราะไม่มีรูดูนายนอง ทำทางจะหงายไป
ทางหลัง จะนั้นในคำเสียง ง จึงให้ความหมายไปในทางคลอก ต้าจะคิดถึง หนู และ ชีง ทางก็เป็นสัตว์
ที่มีความสัมภัย รูปทรงคลอกและเมื่อมาสูงกันเพื่อยังรือก จึงเห็นการบรรยายภาพเจ้าท้าธรรมชีเบเพล่น
ใช้คำที่มองเห็นภาพชูปงหนู และ หนูนาก

บทนี้ตามใจคนออกเสียง จะเห็นลักษณะการออกเสียงสระ อุ เค้นชัด ศืดวิมปีปากจะหักลง
คลอกหงษ์ ปั้งทำให้เป็นบทนาคลอกหงษ์อ่าน หังเสียงแล้วความหมายคลอกจนเห็นภาพการหักของหนู
และ ชีง ได้